

Arrest

nr. 224 935 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en verblijft sedert 2014 in België met haar echtgenoot.

Op 13 januari 2014 vraagt verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan bij de bevoegde asiinstanties. Op 20 november 2014 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 27 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Bij arrestnr. 141 886, d.d. 26 maart 2015, weigert de Raad de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 mei 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 17 juni 2015 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrestnr. 195 651, d.d. 28 november 2017, verwerpt de Raad het beroep.

Op 3 augustus 2015 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 13 oktober 2015 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrestnr. 166 070, d.d. 19 april 2016, weigert de Raad de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 mei 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 24 augustus 2016 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrestnr. 200 394, d.d. 27 februari 2018, verwerpt de Raad het beroep.

Op 9 augustus 2017 dient de verzoekster nogmaals een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 augustus 2017 onontvankelijk verklaard.

Op 29 september 2017 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 4 september 2018 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrestnr. 220 067, d.d. 23 april 2019, verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een schorsingsberoep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrestnr. 215 660, d.d. 24 januari 2019, verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : K.

geboortedatum : 02.05.1976

geboorteplaats : Kaspi

nationaliteit : Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MINOS op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 19.08.2015 (bijlage 13qq van 4.08.2015) en welk werd verlengd tot 22.05.2016.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Sint- Genesius- Rode geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat ze sinds 2014 in België verblijven. Betrokkene gaf aan dat ze omwille van politieke problemen Georgië hebben verlaten en ook omwille van de medische problemen van betrokkenes man. Betrokkene gaf aan dat ze in België alleen haar man en haar dochter heeft als familie maar dat ze wel vrienden hebben hier. Betrokkene heeft in Georgië nog ouders en een zus. Betrokkene dochter volgt in België de tweede kleuterklas. Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat zij en haar dochter gezond zijn.

De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie werden na onderzoek negatief afgesloten.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene gescheiden worden van haar echtgenoot kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien er een risico op onderduiken bestaat en betrokkenes echtgenoot de openbare orde heeft geschaad. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is. Het risico op onderduiken van betrokkenes echtgenoot en het feit dat betrokkenes echtgenoot de openbare orde heeft geschaad (veroordeling van 18 maanden gevangenis) en onder inreisverbod staat, primeert dan ook op dat van betrokkene en hun familiale belangen. Betrokkenes echtgenoot wordt trouwens ook vastgehouden in het gesloten centrum met het oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook hij is illegaal in het land en heeft meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkenes dochter gaat naar de kleuterschool in België, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een

bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het feit dat betrokkene jongste dochter in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar dochter en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene dochter M. A. is drie jaar oud. De zeer jonge leeftijd van zijn dochter maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkene dochter niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden.. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Genesius-Rode geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft op 4.05.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 1.07.2015 aan betrokkene echtgenoot betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.11.2017 door de RVV verworpen. Op 20.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2016. Deze beslissing is op 14.09.2016 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27.02.2018 door de RVV verworpen.

Vervolgens werd door betrokkene op 9.08.2017 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.08.2017. Deze beslissing is op 24.08.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkene vierde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, ingediend op 29.09.2017, werd op 4.09.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 15.01.2019 aan betrokkene betekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1. Eerste middel

Dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren.

Het dient benadrukt te worden dat verzoekster al sinds 2014 in België woonachtig is.

Dat zij zich altijd heel correct heeft gedragen en zeer goed geïntegreerd is.

Dat zij evenwel in het bezit werd gesteld van een inreisverbod voor een periode van drie jaren. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nergens motiveert waarom precies deze maximumtermijn in casu van toepassing dient te zijn.

Dat deze beslissing uiteraard niet proportioneel is.

Dat deze beslissing niet in proportie is met het jarenlang verblijf in België, alsook het feit dat haar dochter in België geboren is.

Dat artikel 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen verplicht dat elke beslissing met individuele draagkracht uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

Dat de motiveringsplicht zowel materieel als formeel is.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in

feite waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat zij vroegere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 19 augustus 2015 en werd verlengd tot 22 mei 2016. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Verweerder wijst op het voorafgaand gehoor van verzoekster, op de afgewezen asielaanvragen en afgewezen medische aanvragen. Verweerder wijst er tevens op dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst. Ook met betrekking tot de kinderen van verzoekster heeft verweerder uitgebreid gemotiveerd waarom de termijn van drie jaar van het inreisverbod niet disproportioneel is. Tevens wordt een afweging gemaakt met artikel 8 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betoogt dat, gelet op de lange duur van haar verblijf, het onredelijk is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Bovendien is haar dochter geboren in België en is zij geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de termijn van drie jaar het volgende gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat ze sinds 2014 in België verblijven. Betrokkene gaf aan dat ze omwille van politieke problemen Georgië hebben verlaten en ook omwille van de medische problemen van betrokkenes man. Betrokkene gaf aan dat ze in België alleen haar man en haar dochter heeft als familie maar dat ze wel vrienden hebben hier. Betrokkene heeft in Georgië nog ouders en een zus. Betrokkene dochter volgt in België de tweede kleuterklas. Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door de politiezone MINOS en verklaart dat zij en haar dochter gezond zijn.

De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie werden na onderzoek negatief afgesloten.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Het feit dat betrokkene gescheiden worden van haar echtgenoot kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien er een risico op onderduiken bestaat en betrokkenes echtgenoot de openbare orde heeft geschaad. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is. Het risico op onderduiken van betrokkenes echtgenoot en het feit dat betrokkenes echtgenoot de openbare orde heeft geschaad (veroordeling van 18 maanden gevangenis) en onder inreisverbod staat, primeert dan ook op dat van betrokkene en hun familiale belangen. Betrokkenes echtgenoot wordt trouwens ook vastgehouden in het gesloten centrum met het oog op een gezamenlijke terugkeer naar hun land van herkomst. Ook hij is illegaal in het land en heeft meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten niet opgevolgd. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkenes dochter gaat naar de kleuterschool in België, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het feit dat betrokkenes jongste dochter in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat

een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar dochter en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico, ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes dochter M. A. is drie jaar oud. De zeer jonge leeftijd van zijn dochter maakt zo net dat zij zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat betrokkene dochter niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar ouders kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden.. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkene werd door de gemeente Sint-Genesius-Rode geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft op 4.05.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 1.07.2015 aan betrokkene echtgenoot betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.11.2017 door de RVV verworpen. Op 20.05.2016 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 24.08.2016. Deze beslissing is op 14.09.2016 aan betrokkene betekend. Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 27.02.2018 door de RVV verworpen.

Vervolgens werd door betrokkene op 9.08.2017 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 22.08.2017. Deze beslissing is op 24.08.2017 aan betrokkene betekend. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag op basis van medische redenen, ingediend op 29.09.2017, werd op 4.09.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 15.01.2019 aan betrokkene betekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Verzoekster betwist niet dat zij eerdere afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en dat haar verblijf steeds slechts tijdelijk werd toegekend in het kader van een onderzoek van haar asielaanvragen of van de medische aanvraag van haar echtgenoot. Verweerder heeft vervolgens uitgebreid gemotiveerd, rekening houdende met het lange verblijf van verzoekster en de verschillende doorlopen procedures, de aanwezigheid van kinderen, alsook de geboorte van een kind op het Belgisch grondgebied en de eenheid van het gezin, waarom de termijn van drie jaar proportioneel is. Verzoekster verduidelijkt niet met welke specifieke omstandigheden verweerder voorts nog rekening diende te houden bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar. Verzoekster laat bovendien na concrete elementen met betrekking tot haar integratie bij te brengen. Zij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog van lang verblijf en toont daarmee aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing doch weerlegt de motivering niet of toont niet aan dat de beslissing onzorgvuldig werd genomen. De gemachtigde van de minister is op basis van een correcte feitenvinding en op kennelijk redelijke wijze tot de bestreden beslissing gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN